EL POU de la gallina
Revista manresana d'informació i opinió

Cultura | Aida Solà | Actualitzat el 10/05/2013 a les 21:40

"Haver treballat a TV3 m'ha obert més les portes"

ENTREVISTA. SÃ-lvia Forns FlaquÃ©, una jove de Marata amb empenta que s'atreveix amb la complicada professiÃ³ d'actriu, perÃ² que assegura que Ã©s vocacional i que espera poder-se dedicar al teatre tota la seva vida. La jove actriu, amb no molts anys d'experiÃ¨ncia en el mÃ³n televisiu, ha format part de la sÃ¨rie dels migdies **La Riera**, amb el personatge de la Irene i, actualment, deixant de banda el mÃ³n televisiu, forma part de diferents projectes relacionats amb el mÃ³n teatral.

Com definiries un bon actor?

Una mica complicat... Crec que un bon actor és aquell que, a part de sentir passió pel seu ofici, intenta treballar les coses des de l'honestedat i des del treball en equip, que crec que és molt important.

Quin és el teu actor preferit?

En l'àmbit internacional la Marion Cotillard i la Kate Winslet. I després, de tota la vida, Leonardo DiCaprio, que m'agrada molt.

Tot i el temps que fa que no surts a La Riera, t'has trobat pel carrer amb gent que en comptes de dir-te Sílvia, encara et diguin Irene?

Sí, però ara molt poca. També amb el canvi de pentinat...

Però, al principi, quan sorties a La Riera?

Moltíssim! Però hi ha una cosa que m'atabala una mica, que és la gent que intenta fer-te fotos pel carrer sense demanar permís. És molt bonic que et reconeguin per la feina que fas, i evidentment, si m'ho demanen ho faig encantada, però també m'agrada gaudir tranquil.lament de la meva intimitat.

El personatge de la Irene a La Riera va patir un avortament. Recordes alguna anècdota?

Uuuf sí... Recordo molt una vegada, ja havent perdut el nen i tot, que un home se'm va acostar i em va dir "Quin greu, ho sento molt...". Però, tot i això, jo crec que la gent diferencia el fet de realitat i ficció. A més, ara ja hi ha moltes sèries i l'embaràs és bastant normal, a diferència d'abans que, pel fet de no haver-hi Internet ni noves tecnologies, doncs un embaràs es veia més real. Però, de tant en tant, encara hi ha algú que confon la realitat amb la ficció, a més de confondre el personatge de ficció amb com és la persona realment. Per exemple, jo m'he trobat amb gent que m'han dit "Ai, que bleda és la Irene", i es pensen que realment ets com ella.

I, el fet de ser mare, com el vas portar?

Uuuuuf fatal! Jo i els nens no tenim gens de bona relació. Tot i això, també t'he de dir que com a experiència és "guai" perquè és una cosa molt diferent. Clar, però, també t'he de dir que jo notava que la gent ho veia molt normal, però per mi realment era una altra galàxia... Perquè jo no vull tenir fills, en principi. I clar, quan em van dir, "et quedaràs embarassada, després el perdràs...". Al principi el meu personatge no tenia res a veure amb la maternitat, fins al punt que la Irene es va obsessionar amb ser mare i tenir un fill.

I quan et van dir que vas haver d'avortar, com vas viure el moment?

A mi em va agradar molt perquè crec que els guionistes s'ho van "currar" moltíssim. A més, també s'ha de dir que el text estava molt ben escrit i estructurat i per mi era molt fàcil construir el discurs.

La teva primera entrada a la televisió ha estat amb La Riera, i realment amb un personatge molt potent. Com vius aquest somni de ser actriu?

Es molt "guai". Però després de cop veus que s'acaba i no saps què passarà i tampoc saps si tornaràs a treballar mai més com a actriu de televisió. I llavors arriba el moment en què has de mantenir els peus a terra i seguir treballant.

Silvia Forns (dreta de la imatge) i el conjunt d'actors de La Riera

Pel fet de ser la primera vegada que sorties en televisió i feies una sèrie com La Riera, et miraves la sèrie quan arribaves a casa?

Sí! Em mirava la sèrie, a més, la gravava i me la tornava a mirar... perquè crec que realment ser actriu és un ofici i ningú neix ensenyat, pots tenir més talent o menys però s'ha de treballar. Per exemple, jo recordo que a vegades, sobretot molt al principi, que pel fet de no haver fet mai televisió, jo a casa ho assajava i arribava a plató, gravava i em pensava que havia anat per on jo volia i després ho mirava i no ensenyava el que jo pensava que estava ensenyant. Aleshores, crec que és per això que és important mirar-se i treballar-ho molt.

Haver treballat a TV3 t'ha obert molt les portes?

Doncs no ho sé. Crec que tancar-les no, perquè és currículum. Clar, però allò que diuen que arran d'això et surten cinquanta mil feines... no és totalment cert, perquè hi ha molta gent molt ben preparada, molta gent que vol treballar d'actriu. Jo crec que la clau està en aprofitar l'experiència al màxim i, després, seguir treballant per la teva banda i buscant noves oportunitats.

Entre teatre i televisió, que és el que has fet més, i deixant el cinema, amb què et quedes?

Crec que em quedo amb la tele perquè és un nou llenguatge que he descobert i m'agrada molt. També t'he de dir que són dos llenguatges totalment diferents. Si em fessin escollir, triaria la tele, però el teatre m'apassiona, em fa feliç. Si no, no m'hi dedicaria.
Quan jo estava a l'Institut em pensava que era una actriu molt lenta, en el sentit que necessitava un procés d'assaig, de preparació molt llarg i, de cop, la televisió m'ha fet aprendre que puc ser molt ràpida. És a dir, tens cinc minuts per passar el text amb el teu company cinc minuts i després entres a gravar, i si el director veu que allò no li acaba de convèncer ho has de resoldre en un minut, i això és genial perquè és un repte.

I és cert el que es diu, que entrar a l'Institut del Teatre és molt complicat...

Bé... Sí! Però també crec que juga molt la sort en poder-hi entrar. Per exemple, depèn molt dels professors que tinguis aquells dies mentre et prepares per les proves i depèn molt de la gent que es presenti aquell any, és clar.

I et vas plantejar en algun moment anar a alguna altra escola de teatre que no fos l'Institut?

No. Quan vaig decidir estudiar teatre tenia clar que havia de ser a l'Institut.

Primer comences estudiant Comunicació Audiovisual, després l'Institut del Teatre. Què va passar?

Sí... Tenia molt bones notes de batxillerat i el primer any d'universitat em va sortir gratuït, i va ser una mica per provar. Però l'experiència no va anar massa bé perquè em trobava amb situacions en què et deien "va, ara farem un curtmetratge" i tu ets l'estudiant que ha de buscar un actor i realment volia ser jo l'actriu del curtmetratge... i ho vaig deixar al cap de res. Però crec que ara m'agradaria més, ja no només per cultura general sobre la professió, història del cinema... però aquell primer any només podia pensar "Què faig aquí?". A més, me'n recordo que al segon semestre ens tocava fer una assignatura de *storyboard* (dibuix) i realment només em faltava allò, perquè jo dibuixo fatal i veia que tot era un desastre, que no s'aguantava per enlloc! I després ho vaig deixar.

I acabant l'Institut vas marxar a Londres. Per què Londres?

Bé, la raó principal és perquè m'agrada molt, sobretot la cultura teatral. I realment l'experiència va ser genial, si pogués repetiria ara mateix. A més, Londres va ser com un Erasmus, allà vaig fer l'últim curs d'Institut, durant 6 mesos, i vam fer Shakespeare. Podria dir que va ser com un intensiu de Shakespeare.

I ara, com a actriu, quina és la teva màxima aspiració?

Posats a somiar, fer una pel·lícula de la "campinya inglesa" amb Jude Law i... d'època, en un món meravellós. I, deixant de somiar, doncs m'agradaria poder seguir treballant, i si pogués ser en televisió, però sobretot viure de ser actriu tota la vida, treballant d'actriu.

Sempre es diu que els actors sou com una gran família....

Sí, però també crec que depèn de l'equip que et trobis. Jo he treballat amb gent que m'ha ajudat molt, des de la gent amb què estic fent ara l'obra, que són una gent súper maca, que són gairebé com una família.

L'actriu Sílvia Forns